

(204. 3.)

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Art. 7 der wet van 30 December 1865 (*Staatsblad* n°. 173) bepaalt, dat door de schippers of gezagvoerders eene belooning verschuldigd is aan de bakenmeesters of hulpbakenmeesters, die op hun verzoek aan boord van hun vaartuig of houtvlot persoonlijke diensten hebben bewezen bij het bevaren van het riviervak waarvoor zij zijn aangesteld.

Kon deze bepaling een kwart eeuw geleden nog nuttig of wenschelijk worden geacht, door de verbeteringen welke de rivieren sedert hebben ondergaan zijn de vroeger bestaande moeilijkheden voor de schippers in het volgen van de vaargeul zeer veel verminderd, waarvan het gevolg is, dat in den regel loodsdiensden weinig of niet meer van de bakenmeesters gevorderd worden, en, op die plaatsen, waar deze dienst nog noodig is, de uitoefening daarvan zeer gevoegelijk aan particulieren kan worden overgelaten.

Blijkt uit het bovenstaande dat er geen noodzakelijkheid bestaat de functiën van loods en die van bakenmeester in ééne hand vereenigd te laten, de ondervinding heeft bovendien aangetoond, dat door scheiding het rivierbelang zeer zal worden bevorderd.

Niet alleen toch, dat bij de bakenmeesters eene licht te verklaren neiging wordt aangetroffen om voor hunne, door de schippers betaalde loodsdiensden de uitbakening van het vaarwater te veronachtzamen, maar terwijl aan hen is opgedragen toe te zien op de naleving der politiebepalingen op de scheepvaart, doen zij dienst voor en worden zij betaald door de personen, tegenover wie zij te gelijker tijd als gezaghebbende moeten optreden.

Bovenstaande overwegingen hebben hoofdzakelijk aanleiding gegeven om de wet van 30 December 1865 (*Staatsblad* n°. 173) tot regeling van het loods- en bakenwezen op eenige wateren en stroomen, met de aanvulling daarin gebracht door de wet van 22 December 1867 (*Staatsblad* n°. 158), aan eene herziening te onderwerpen.

Tot toelichting zooveel noodig van de afzonderlijke artikelen diene het volgende:

Ad artikel 1. De opsomming van de vaarwaters, zooals deze in art. 1 van de wet van 1865 voorkomt, is weggelaten.

Het feit, dat reeds twee jaren, nadat die wet in werking was getreden, aanvulling op dit punt noodig was, bewijst voldoende, dat dergelijke opsomming niet voor wettelijke regeling geschikt is. Veeleer is het de taak van het uitvoerend gezag om te bepalen voor welke rivieren de Staat de zorg van het bakenwezen op zich zal nemen.

Ad artikel 3. De voorschriften vervat in art. 3, art. 4 eerste zinsnede en art. 5 der wet van 1865 zijn in dit artikel vereenigd.

Door te veel in bijzonderheden af te dalen vermeerdert men de mogelijkheid dat de bevoegde ambtenaren bij het verrichten van eene niet in het artikel genoemde werkzaamheid door den eigenaar, beheerder of gebruiker van den grond, van het werk of van het water, daarin verhinderd worden. De aangenomen redactie strekt om den ambtenaren zooveel mogelijk de ongestoorde uitoefening van hun ambt te verzekeren.

Ad artikel 4. Het voorschrift van de laatste zinsnede van art. 4 der wet van 1865 is uitgebreid en toepasselijk verklaard ook op de ambtenaren, belast met het toezicht op het vaarwater en het bakenwezen. Het is namelijk herhaaldelijk voorgekomen, dat de eigenaar of bezitter van den grond den toegang aan deze ambtenaren verbood, waardoor zij feitelijk in de uitoefening van hun ambt werden verhinderd.

Ad artikel 5. In afwijking van art. 9 der wet van 1865 worden in dit ontwerp de hulpbakenmeesters niet meer vermeld.

Het voornemen bestaat eene nieuwe indeeling der rivieren in bakenkwartieren in te voeren, waarbij tevens de betrekking van hulpbakenmeester kan vervallen, die in de practijk of onnoodig was, of tot tal van klachten aanleiding gaf. Waar de bakenmeester hulp noodig mocht hebben, is deze niet van dien aard, dat daarvoor een hulpbakenmeester gevorderd wordt, maar kan deze zonder enig bezwaar door een gewonen arbeider verricht worden.

*De Minister van Waterstaat,
Handel en Nijverheid,*

C. LELY.

De Minister van Marine,

J. C. JANSEN.